

RÉGES-RÉGEN, egy messzi országban élt egy gazdag özvegyember egy szem leányával, Olgival. Szépen éltek kettecskén. Megvolt mindenük: asztalukra jutott bőségesen finomság, a házat vidám nevetés töltötte be.

Olgi nyaranta az apukájával fogócskázott és bújócskázott a kertben. Máskor meg a fűben heverésztek, és álmodozva csodálták a vonuló felhőket. Télen pedig, amikor kint vihar tombolt, vagy a vidéket vastag, fehér hótakaró borította, együtt ültek a kandalló mellett, s bátor lovagokról és okos hercegnőkről meséltek egymásnak.

Milyen boldog idők voltak!

A VASORRÚ BÁBA háza egyetlen házra sem hasonlított, amit Olgi valaha is látott. Nem volt kimondottan bájos házikó! És szépnek sem volt mondható viharvert falaival és ferde ablakkereteivel.

De ami a legkülönösebb volt: a ház hosszú, pikkelyes csirkelábakon szaladgált! Olgi óvatosan közelebb merészkedett. A csirkelábakon álló ház a bejárati ajtajával a kislány felé fordult, mintha csak rá várna. Ekkor Olgi hangos szipogásra lett figyelmes.

AMIKOR A VASORRÚ BÁBA észrevette a kislányt, azonnal abbahagyta a szövést. Szeme összeszűkül, és lassan kinyújtotta ráncos nyakát. Egyre hosszabbra és hosszabbra, hogy jobban lássa Olgit.
– Gyere, gyere csak be, drága unokahúgocskám! – mondta rekedt hangon. – Milyen nagyszerű, hogy meglátogatod idős nénikédet.
– A m-m-mostohám küldött tőért és cérnáért – dadogta Olgi.

– **Tényleg?** – kacagott gonoszán a boszorkány, mert nagyon jól tudta, mennyire gyűlölte a húga a kislányt. – Ne siess! Keresek neked tűt és cérnát, közben teleengedem a fürdőkádat jó meleg vízzel, hogy lemosd magadról a hosszú út porát.

A Vasorrú Bába kikiáltott a cselédlánynak, és ellenkezést nem tűrő hangon megparancsolta neki:

– **Engedd tele a kádat a kis unokahúgocskámnak!**

És súgva, hogy Olgi meg ne hallja, hozzátette: – Gondoskodj róla, hogy forró legyen a víz, majd suvickold puhára és tisztára.

Szunyókálok egy kicsit, és ha felébredek, csodás fogást készítek belőle!

